

Zaak C-133/19**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

19 februari 2019

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 januari 2019

Verzoekende partijen in cassatie:

B. M. M.

B. S.

Verwerende partij in cassatie:

Belgische Staat

De feiten van het hoofdgeding

- 1 Op 25 maart 2014 heeft verweerder in cassatie, de Belgische Staat, (hierna: „verweerder”), een door de tweede verzoekster in cassatie (hierna: „verzoekster”) op 9 december 2013 bij de Belgische ambassade te Dakar ingediende tweede aanvraag voor een visum voor gezinshereniging afgewezen op grond van artikel 10ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de op de onderhavige zaak toepasselijke versie, omdat de vreemdeling valse of bedrieglijke gegevens heeft verstrekt, valse of vervalste documenten heeft gebruikt, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen van doorslaggevend belang heeft gebruikt om de aangevraagde machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De visumaanvraag steunde op een geboortakte waarop stond vermeld dat verzoekster op 16 maart 1999 is geboren, terwijl haar vader bij zijn aanvraag om asiel in België, heeft verklaard dat zij op 16 maart 1997 is geboren.

- 2 Bij arrest van 31 januari 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tegen het besluit van 25 maart 2014 ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring verworpen wegens het ontbreken van procesbelang en vastgesteld dat, zelfs indien ervan zou worden uitgegaan dat de tweede verzoekster op 16 maart 1999 is geboren, zoals zij in haar verzoekschrift bevestigt, verweerder, in geval van nietigverklaring en indien hij gehouden zou zijn een nieuw besluit te nemen, de visumaanvraag niet-ontvankelijk zou moeten verklaren, aangezien verzoekster, die de leeftijd van achttien jaar heeft overschreden, niet meer voldoet aan de voorwaarden van de bepalingen waarvan zij toepassing vordert.
- 3 Bij verzoekschrift neergelegd op 8 maart 2018 verzoeken B. M. M. en B. S. om vernietiging van het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

II. Toepasselijke bepalingen

I. Nationaal recht

- 4 Het door verzoekster ingestelde beroep heeft betrekking op een besluit tot weigering van een visum voor gezinshereniging, dat was aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, welk artikel als volgt luidt:

„Art. 10. § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;
 - de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”.
- 5 Met betrekking tot het procesbelang bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt artikel 39/56 van dezelfde wet: „[d]e beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang”.

2. *Unierecht*

- 6 Verzoekster steunt haar beroep inzonderheid op richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.
- 7 Artikel 4 van deze richtlijn bepaalt met name:

„1. De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:

a) de echtgenoot van de gezinshereniger;

b) de minderjarige kinderen van de gezinshereniger en diens echtgenoot, met inbegrip van kinderen die zijn geadopteerd overeenkomstig een beslissing van de bevoegde autoriteit in de betrokken lidstaat, dan wel overeenkomstig een beslissing die van rechtswege uitvoerbaar is uit hoofde van internationale verplichtingen van die lidstaat of die in overeenstemming met internationale verplichtingen moet worden erkend;

c) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de gezinshereniger, indien de gezinshereniger het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd;

d) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de echtgenoot, indien de echtgenoot het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen

die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd.

De in dit artikel bedoelde minderjarige kinderen moeten jonger dan de in de betrokken lidstaat geldende wettelijke meerderjarigheidsleeftijd en ongehuwd zijn.

[...]”.

Verzoekster beroept zich ook op artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

III. Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

1. Argumenten van verzoekster

8 Verzoekster voert één enkel middel aan, ontleend aan een kennelijke beoordelingsfout en schending van de artikelen 10, § 1, 4°, 12bis, 39/2, 39/56 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 6, 8 en 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de artikelen 4, 5 en 8 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, het beginsel van gelijke behandeling, het belang van het kind en het rechtszekerheidsbeginsel.

Dit enige middel bestaat uit twee onderdelen.

9 In een eerste onderdeel klaagt verzoekster over een motiveringsgebrek in het bestreden arrest, in die zin dat de rechter in eerste aanleg zijn beoordeling in de plaats heeft gesteld van die van verweerder, door vooruit te lopen op een eventueel door laatstgenoemde vast te stellen nieuw besluit. Zij betoogt dat bij de beslissing inzake het behoud van haar procesbelang de vraag had moeten worden gesteld op welk tijdstip de in artikel 10 van de wet van 15 december 1980 vastgestelde leeftijdsvoorwaarden hadden moeten worden beoordeeld.

10 Zij betoogt dat verweerder het ontbreken van een procesbelang niet heeft aangevoerd voor de bestuursrechter en zodoende ervan lijkt uit te gaan dat hij een besluit moest nemen op basis van de situatie van verzoekster op de dag waarop deze haar verzoek om een verblijfsvergunning had ingediend, of ten minste op de dag waarop hij voor het eerst een besluit diende te nemen. Zij stelt dat in geval van nietigverklaring, de autoriteit die een nieuw besluit moet nemen beschikt over een nieuwe termijn, die gelijk is aan die waarover zij oorspronkelijk beschikte en dat dit redelijkerwijze niet anders kan zijn waar het gaat om de leeftijd van een vreemdeling die verzoekt om een verblijfsvergunning, zeker wanneer die leeftijd voor het verblijfsrecht bepalend is, zoals in casu, aangezien zij op het ogenblik waarop zij haar verzoek om een verblijfsvergunning indiende, jonger dan achttien jaar was en bovendien, niet alleen bij de vaststelling van de administratieve

handeling tot afwijzing van haar verzoek maar ook toen zij haar beroep bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen instelde, nog steeds minderjarig was.

- 11 Onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen van 25 februari 2010 betoogt verzoekster dat erkenning van een verblijfsrecht een declaratief karakter heeft. Hierdoor, en in tegenstelling tot wat in het bestreden arrest is beslist, moet aan de voorwaarden zijn voldaan op het tijdstip waarop het verzoek om erkenning van het verblijfsrecht wordt ingediend, en niet tot aan het tijdstip waarop beslist wordt om dit recht te erkennen. Dit geldt niet voor voorwaarden die afhankelijk kunnen zijn van de wil van de aanvrager of de gezinshereniger, wat bij een voorwaarde inzake minimum- of maximumleeftijd niet het geval is, anders zou erkenning van een verblijfsrecht aan het toeval worden overgelaten, daar zij afhankelijk zou zijn van de goede wil van de administratie en de snelheid waarmee die een aanvraag behandelt.
- 12 Zij bekritiseert het standpunt van de Raad van State in zijn arrest van 18 oktober 2016, volgens hetwelk de leeftijdsvoorwaarde van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de voornoemde wet moet worden getoetst op het tijdstip dat de administratie haar besluit neemt, op de grond dat er dan geen enkel toeval zou bestaan, en volgens hetwelk het aan de aanvragers staat om tijdig om een verblijfsvergunning te verzoeken, zodat zij tot aan het verstrijken van de termijn waarover de lidstaten beschikken om krachtens richtlijn 2003/86 een besluit te nemen nog steeds minderjarig zijn en dus recht hebben op gezinshereniging. In dit standpunt wordt enkel rekening gehouden met de termijn die is gesteld voor het nemen van een besluit ten gronde krachtens artikel 10 van de wet, terwijl er volgens haar geen bindende termijn geldt om te onderzoeken of de aanvraag ontvankelijk is, zodat er wel degelijk sprake is van toeval, aangezien het recht op gezinshereniging dan enkel kan afhangen van de snelheid waarmee de administratie handelt. Verzoekster voegt hieraan toe dat het standpunt van de Raad van State slecht verenigbaar is met de beginselen die de Uniewetgever wil waarborgen, want volgens de Uniewetgever dient, zoals volgt uit de gecombineerde lezing van de leden 1, onder c), en 6 van artikel 4 van voornoemde richtlijn 2003/86/EG, voor minderjarige kinderen als tijdstip voor de toetsing van het leeftijds criterium het tijdstip te gelden waarop hun verzoek om een verblijfsvergunning wordt ingediend.
- 13 Verzoekster verwijst tevens naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 juli 2014, *Marjan Noorzia tegen Oostenrijk* (C-338/13, EU:C:2014:2092), en 12 april 2018, *A en S tegen Nederland*, (C-550/16, EU:C:2018:248), die betrekking hebben op het tijdstip waarop voor echtparen die gezinshereniging aanvragen het leeftijds criterium dient te worden getoetst, en de vraag moet worden beantwoord of er al dan niet sprake is van „minderjarigheid”, teneinde aanspraak te kunnen maken op gezinshereniging. Verzoekster wil daarmee benadrukken dat het Hof de doelmatigheid van het Unierecht wil waarborgen, de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid in acht wil nemen, rekening wil houden met het belang van het kind, dat in het kader van gezinshereniging primeert, en wil vermijden dat het uiteindelijke antwoord op

aanvragen tot gezinshereniging enkel zou afhangen van de snelheid waarmee de administratie handelt.

- 14 Subsidiair betoogt verzoekster dat, volgens de rechtspraak, wanneer een administratieve handeling nietig wordt verklaard, de administratie wordt teruggebracht naar de situatie van vóór de nietig verklaarde handeling, zodat de leeftijd waarmee verweerder rekening moet houden ingeval het besluit tot weigering van een verblijfsvergunning nietig wordt verklaard, de leeftijd is die verzoekster had op het tijdstip waarop de administratie werd verzocht om zich binnen de wettelijk vastgestelde termijn over haar verzoek om een verblijfsvergunning uit te spreken, hetgeen dus hooguit de leeftijd kan zijn die zij had op 24 maart 2014, namelijk vijftien jaar.
- 15 Ten slotte acht verzoekster de beoordeling van haar rechtspositie in het bestreden arrest strijdig met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, krachtens hetwelk eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte.
- 16 In het tweede onderdeel van het middel klaagt verzoekster over een motiveringsgebrek in het bestreden arrest, aangezien het belang van verzoekster ook kon worden erkend op basis van de verwantschapsband met haar vader, die gerechtigd is om in België te verblijven, welk indirect belang niet door de *rechter a quo* was onderzocht.
- 17 In wezen betoogt zij dat de aanvankelijk bestreden administratieve handeling enkel de verwantschapsband met haar vader en de in de overgelegde stukken vermelde geboortedatum aan de orde stelt, dat het beroep tot schorsing en nietigverklaring tot doel had om aan te tonen dat zowel de verwantschapsband als de opgegeven leeftijd in werkelijkheid uit het dossier blijken, en dat de rechter in eerste aanleg zich had moeten afvragen of er op dat ogenblik een indirect belang aanwezig was, te weten het voordeel dat zij had kunnen ontleen aan de nietigverklaring met het oog op erkenning van haar verwantschapsband, waarop met succes een beroep zou kunnen worden gedaan in het kader van een nieuw verzoek om een verblijfsvergunning, zelfs op een andere rechtsgrond.

2. Antwoord van verweerder

- 18 Verweerder betoogt dat het middel niet-ontvankelijk is voor zover het stelt dat er sprake is van schending van de artikelen 10, § 1, 4°, 12*bis*, 39/2, 39/56 en 39/65, van de wet van 15 december 1980, en van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden, aangezien het niet aantoonbaar is in welk opzicht deze bepalingen door de rechter in eerste aanleg zijn geschonden, en dat het voorts niet-ontvankelijk is voor zover het schending stelt van de artikelen 5 en 8 van richtlijn 2003/86/EG, aangezien niet wordt aangevoerd dat deze bepalingen niet correct in nationaal recht zijn omgezet of rechtstreekse werking hebben, en voor zover het schending stelt van het

rechtszekerheidsbeginsel, dat enkel van toepassing is op handelingen van een actief bestuur.

- 19 Met betrekking tot het eerste onderdeel betoogt verweerder dat verzoekster, volgens de bewoordingen van het bestreden arrest, louter naar de beoordeling van de rechter in eerste aanleg heeft verwezen, en dat zij dus nooit met het oog op het behoud van haar procesbelang heeft aangevoerd dat de leeftijdsvoorwaarde van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980, diende te worden getoetst op het tijdstip waarop de visumaanvraag werd ingediend, of op zijn minst op het tijdstip waarop verweerder zijn besluit diende te nemen, zodat de in cassatie aangevoerde grieven, die niet van openbare orde zijn, dus nieuw zijn en het eerste onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is. Hij voegt hieraan toe dat de beoordeling met betrekking tot het behoud van het procesbelang behoort tot de soevereine bevoegdheid van de rechter in eerste aanleg en door de Raad van State niet in twijfel kan worden getrokken, dat de omstandigheid dat hij het argument van het ontbreken van procesbelang niet heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet relevant is, omdat de vraag inzake het procesbelang van openbare orde is, en dat niet kan worden gesteld dat hij ermee zou hebben ingestemd dat het relevante tijdstip voor de beoordeling van de leeftijdsvoorwaarde het tijdstip van indiening van de aanvraag was, of op zijn minst het tijdstip waarop hij voor het eerst een besluit diende te nemen.
- 20 Onder verwijzing naar de bewoordingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betoogt hij dat de rechter in eerste aanleg geenszins vooruitloopt op het latere besluit van de autoriteit en niet in haar plaats treedt, maar louter vaststelt dat aan één van de wettelijke voorwaarden om het aangevraagde recht te verkrijgen niet langer is voldaan en terecht concludeert dat er geen procesbelang meer is aangezien de autoriteit verplicht is om de op het tijdstip van haar besluit geldende wetgeving toe te passen en geen besluit *contra legem* mag nemen; de wet is duidelijk en bepaalt dat het absoluut noodzakelijk is dat een ongehuwd kind van een gezinshereniger die een verblijfsvergunning heeft met deze komt „samenleven” alvorens het achttien jaar oud wordt, en niet dat dit kind een procedure moet inleiden alvorens het achttien jaar oud wordt. Hij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State ter ondersteuning van zijn stelling dat zelfs indien het betrokken recht reeds vóór de erkenning ervan bestaat, dit echter pas kan worden toegekend voor zover de vreemdeling dit recht behoudt en dat de autoriteit geen recht kan erkennen dat de wet niet langer aan de vreemdeling toekent indien hij eerst wel maar later niet meer aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Zij wijst erop dat de omstandigheid dat verzoekster de meerderjarigheid niet heeft bereikt tijdens de periode waarin haar aanvraag door de autoriteit werd behandeld, maar in de loop van de procedure – na het instellen van beroep tegen de administratieve handeling tot afwijzing van haar visumaanvraag – niets aan de voornoemde beginselen afdoet.
- 21 Aangaande het door verzoekster bekritiseerde verschil in behandeling tussen vreemdelingen, dat te wijten zou zijn aan het feit dat de wet voor de behandeling van hun beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen enkele

termijn stelt, betoogt verweerder dat de administratie wel een wettelijke termijn is gesteld om een besluit te nemen, welke termijn in casu is nageleefd, dat het besluit tegen verzoekster specifiek is gemotiveerd door het feit dat zij geen verwantschapsband met de gezinshereniger aantoonde en dat, gelet op de omstandigheden, verzoekster in geen enkel opzicht kan stellen dat zij ten opzichte van andere – overigens niet nader genoemde – vreemdelingen is gediscrimineerd.

- 22 Met betrekking tot het eerste onderdeel concludeert hij dat er geen aanleiding is om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie prejudiciële vragen te stellen.
- 23 Met betrekking tot het tweede onderdeel antwoordt verweerder dat, aangezien de rechter in eerste aanleg heeft geoordeeld dat er geen procesbelang was, deze niet verplicht was om ten gronde uitspraak te doen op de door verzoekster aangevoerde argumenten, noch om een louter hypothetisch belang ten gunste van verzoekster te erkennen. Alleen rechterlijke instanties zijn bevoegd om kennis te nemen van betwistingen betreffende een weigering van de bevoegde autoriteit om uitvoering te geven aan een buitenlandse handeling. Bovendien gaat het hier, nogmaals, om een nieuw argument.

IV. Overwegingen van de verwijzende rechter

- 24 Verweerder betoogt dat alleen personen die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als partij optreden een cassatieberoep kunnen instellen tegen een arrest van die rechterlijke instantie. Volgens het procesdossier is de eerste verzoeker in cassatie niet in eigen naam voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgetreden, maar enkel als wettelijk vertegenwoordiger van de toen minderjarige tweede verzoekster. Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk voor zover het is ingesteld door B. M. M.

1. Tweede onderdeel

- 25 Het in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 bedoelde belang moet bestaan op het tijdstip waarop het beroep wordt ingesteld en moet blijven bestaan tot de uitspraak van het arrest.
- 26 De regels met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep, daaronder begrepen die met betrekking tot het procesbelang, zijn van openbare orde. Maar ook al steunt een middel op een bepaling van openbare orde, dan nog kan het pas met succes in cassatie worden aangevoerd indien de feitelijke gegevens die nodig zijn voor de beoordeling ervan hebben gediend ter ondersteuning van de voor de bestuursrechter aangevoerde argumenten en door die rechter zijn vastgesteld of blijken uit aan de Raad van State voorgelegde stukken.
- 27 In casu wordt in het bestreden arrest, dat op dit punt niet wordt bekritiseerd, gepreciseerd dat de vraag inzake het procesbelang ter terechtzitting aan verzoekster is gesteld en dat deze met betrekking tot het behoud van haar procesbelang enkel heeft verwezen naar de beoordeling van de Raad. Geen van de

elementen, zoals het morele belang of het belang bij de erkenning van de verwantschapsband van de verzoekster, die in het tweede onderdeel van het cassatiemiddel worden aangevoerd als grond voor een aanspraak op het behoud van haar procesbelang bij het beroep tot schorsing en nietigverklaring, is aan de rechter die uitspraak doet op een beroep wegens bevoegdheidsoverschrijding voorgelegd.

28 Het tweede onderdeel van het middel is niet-ontvankelijk.

2. *Eerste onderdeel*

29 Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het eerste onderdeel geeft rekwirante rechtens genoegzaam aan op welke punten het bestreden arrest volgens haar de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, en 39/56 van de voornoemde wet van 15 december 1980 heeft geschonden.

30 Bovendien betekent het feit dat verzoekster in antwoord op een verzoek van de rechter die uitspraak doet op een beroep wegens bevoegdheidsoverschrijding om zich uit te laten over het behoud van haar procesbelang, enkel heeft verwezen naar de beoordeling van de Raad, niet dat zij geen cassatiemiddel zou kunnen aanvoeren dat is gebaseerd op schending, door het bestreden arrest, van het begrip „procesbelang”, dat van openbare orde is, aangezien het aan de Raad van State staat om na te gaan of het bestreden arrest, door het beroep niet-ontvankelijk te verklaren wegens het ontbreken van procesbelang, geen schending oplevert van dat begrip „procesbelang” als bedoeld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980, en of de beoordeling in dat arrest niet in de plaats treedt van die van de rechter die uitspraak doet op een beroep wegens bevoegdheidsoverschrijding, maar de rechtmatigheid van het bestreden arrest beoordeelt.

31 In dat opzicht is het eerste onderdeel van het middel ontvankelijk.

32 Krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 zijn de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk, van rechtswege toegelaten om er meer dan drie maanden te verblijven: „hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn”. Voorts bepaalt artikel 12bis, § 2, derde lid, van dezelfde wet, zoals van toepassing op het tijdstip waarop de aanvankelijk bestreden handeling werd vastgesteld, dat de administratie haar besluit binnen een bepaalde termijn moet nemen, in principe „ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag”.

33 Artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 kent een vreemdeling die de hierin vastgestelde voorwaarden vervult, dus een recht op gezinshereniging toe.

- 34 In wezen betoogt verzoekster dat de uitlegging van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volgens welke verzoekster geen recht op gezinshereniging meer heeft omdat zij in de loop van de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, het beginsel van doeltreffendheid van het Unierecht schendt, aangezien zij op grond daarvan geen aanspraak heeft kunnen maken op het recht op gezinshereniging dat, zo stelt zij, haar door artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging wordt toegekend en waarom zij heeft verzocht toen zij nog minderjarig was.
- 35 Verzoekster is in wezen ook van mening dat het bestreden arrest, waarin is geoordeeld dat zij niet langer beschikte over het voor een beroep tot nietigverklaring vereiste procesbelang omdat zij tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig was geworden, haar recht op een doeltreffende voorziening in rechte heeft geschonden door haar de mogelijkheid te ontnemen om een uitspraak te krijgen op haar beroep tegen het besluit van verweerder tot weigering om haar het recht op gezinshereniging waarom zij verzoekt, toe te kennen, welk besluit niet alleen is genomen maar ook reeds is betwist toen zij nog minderjarig was.
- 36 In het voornoemde arrest van 12 april 2018, *in zaak A en S tegen Nederland* (C-550/16, EU:C:2018:248), heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, met betrekking tot de vraag op welk tijdstip de leeftijd van een vluchteling moet worden vastgesteld om als „minderjarige” te kunnen worden beschouwd en zodoende het recht op gezinshereniging te kunnen genieten, zoals bedoeld in artikel 10, derde lid, onder a), van richtlijn 2003/86/EG, voor recht verklaard dat „[a]rtikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, derde lid, onder a), van die richtlijn, aldus moet worden uitgelegd, dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als ‚minderjarige’ in de zin van die bepaling”.
- 37 De onderhavige zaak is niet vergelijkbaar met het hoofdgeding dat tot die beslissing van het Hof heeft geleid, met name omdat het hier niet om gezinshereniging van een als vluchteling erkende minderjarige gaat en er in casu een bepaalde termijn is vastgesteld om een besluit te nemen, zodat het recht op gezinshereniging niet afhangt „van de snelheid die [...] [de] autoriteit bij de behandeling van het verzoek [...] aan de dag legt”.

V. Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 38 Volgens de verwijzende rechter dient aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te worden gevraagd of artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, teneinde de

doeltreffendheid van het Unierecht te waarborgen en de uitoefening van het recht op gezinshereniging, welk recht volgens verzoekster door die bepaling aan haar wordt toegekend, niet onmogelijk te maken, aldus dient te worden uitgelegd dat het kind van een gezinshereniger aanspraak kan maken op het recht op gezinshereniging wanneer het tijdens de gerechtelijke procedure tegen het besluit waarbij dat kind dit recht wordt geweigerd, welk besluit is genomen toen het kind nog minderjarig was, meerderjarig wordt.

- 39 Voorts dient te worden uitgemaakt of artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een beroep tot nietigverklaring dat is ingesteld tegen de weigering om een minderjarig kind een recht op gezinshereniging toe te kennen, niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat dit kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, aangezien dit het kind de mogelijkheid zou ontnemen een uitspraak te verkrijgen op zijn beroep tegen dat besluit en zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte zou aantasten.
- 40 Het is daarom noodzakelijk de uitspraak op te schorten en het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vragen te stellen.

VI. Prejudiciële vragen

1) Dient artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, teneinde de doeltreffendheid van het Unierecht te waarborgen en de uitoefening van het recht op gezinshereniging, welk recht volgens verzoekster door die bepaling aan haar wordt toegekend, niet onmogelijk te maken, aldus te worden uitgelegd dat het kind van een gezinshereniger aanspraak kan maken op het recht op gezinshereniging wanneer het tijdens de gerechtelijke procedure tegen het besluit waarbij dat kind dit recht wordt geweigerd, welk besluit is genomen toen het kind nog minderjarig was, meerderjarig wordt?

2) Dienen artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 18 van richtlijn 2003/86/EG aldus te worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een beroep tot nietigverklaring dat is ingesteld tegen de weigering om een minderjarig kind een recht op gezinshereniging toe te kennen, niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat dit kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, aangezien dit het kind de mogelijkheid zou ontnemen een uitspraak te verkrijgen op zijn beroep tegen dat besluit en zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte zou aantasten?